

Wat achter ons ligt

Achter ons ligt de zondag waarin Woord en sacrament bediend werden. Hoe kijk je op zo'n zondag terug? Bij andere gemeenten lees ik vaak dat men met dankbaarheid terugziet op de dienst waarin de Heere bij brood en wijn Zijn rijke heil verzegelde. Dat er velen kwamen om Christus te belijden. Dat er heilige stilte was, heilige vreugde. Ik sluit me er na gisteren van harte bij aan. We zien op zo'n Avondmaalszondag niet alleen het rijke werk van Christus schitteren, het volmaakte offer dat Hij bracht om ons volmaakt en eeuwig met Zijn Vader te verzoenen. We zien ook de Heilige Geest aan het werk Die verlangen en geloof wekt, Die zondige mensen aan de voeten van de Heere Jezus brengt, en Die rondom dit heil een gemeente verzamelt tot het eeuwige leven. De Heilige Geest deelt op een Avondmaalszondag zoveel hoop en bemoediging uit, Hij spoort aan tot heiliging en volharding, Hij verheerlijkt Christus. Ja, dat mag je allemaal zien als je terugblijkt op een Avondmaalszondag: dankbaarheid.

Tegelijk zie je ook op een Avondmaalszondag het gebrokene en het gebrekkige. Zoals Paulus ergens schrijft dat hij slechts ten dele kent, zo geldt dat ook voor het hele leven van de gelovigen en van de kerk. Niets is zuiver geestelijk. Wijzelf niet, want we blijven onze strijd en zonden houden, ook als wij de Heere Jezus van harte liefhebben. Ook blijven we mensen van vlees en bloed, die soms mentaal en/of fysiek gehavend de voetstappen van Christus drukken. Ook de kerk draagt nog niet de smetteloos witte bruidsjurk voor haar Bruidegom, ook op een Avondmaalszondag vertoont Zijn gemeente ernstige gebreken en zonden. Onze dankbaarheid mag dus geen overslaande dankbaarheid zijn, een dankbaarheid die de realiteit overschreeuwt. Wel een dankbaarheid die juist vanuit de gebroken realiteit opklinkt tot God, met tonen van verootmoediging, afhankelijkheid en verwachting.

Dat brengt mij opnieuw bij een oud lied van Luther. In Weerklank is het lied 273, maar zelf geef ik de voorkeur aan een oudere versie:

Houd ons, o Heer, dicht bij Uw Woord,
en drijf de boze vijand voort,
die Jezus, Uw geliefde Zoon,
wil werpen van Zijn hoge troon.

Heer Jezus Christus, toon Uw macht
aan 't hart, dat naar verlossing smacht.
Behoed Uw arme christenheid,
dat zij U loov' in eeuwigheid.

Doe, Heil'ge Geest, Uw troostend werk,
en bouw de eenheid van Uw Kerk!
Sta bij ons in de laatste nood:
leid ons in leven en in dood.

Wat voor ons ligt

Op 1^e Paasdag gedenken en verkondigen wij de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Deze opstanding is het fundament van heel ons geloof. Want als het niet waar zou zijn, zou ons hele geloof zinloos zijn, schrijft Paulus in 1 Korinthe 15. Dan zou de verzoening door de dood van Christus niet effectief kunnen worden, maar zou er ook geen toekomst meer zijn voor het geschapene, voor ons lichaam. Een dode Jezus kan ons niet helpen. Maar een Levende zoveel te meer! Mooi is hoe de catechismus de Bijbelse lijn doortrekt van de opstanding van de Heere Jezus naar onze bekering. Bekering is ook een opstaan uit een dood leven. Dat hopen we zondagmorgen vanuit 1 Petrus 1:3 te horen. De kerk van de eerste eeuwen had daarom de gewoonte om nieuwe bekeerlingen na een periode van 3 jaar onderwijs in de Paasnacht te dopen. In lijn daarmee hopen wij op 1^e Paasdag 12 nieuwe lidmaten te mogen bevestigen. Als kind zijn ze gedoopt, grootgebracht bij het verbond dat de Heere met hen sloot, maar Hij wekte innerlijk in hen ook het verlangen en de overgave om Hem te belijden en Zijn spoor in dit leven te volgen. Voor ons als gemeente wordt het dan een dubbele feestdag. We bidden onze nieuwe lidmaten de kracht van de Heilige Geest toe om hun ja-woord te geven én erin te volharden.

In de avonddienst hoopt ds. Van den Noort voor te gaan; de samenkomst op 2e Paasdag wordt geleid door br. Steert. Zelf hoop ik nog in Windesheim en Wierden voor te gaan. We wensen elkaar gezegende feestdagen en diensten toe.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen. De Heere leeft!

Uw A.J.M.